

Forfatter: Schack, Hans Egede

Titel: Udrag fra Phantasterne

Citation: Schack, Hans Egede: "Phantasterne", i Schack, Hans Egede: *Phantasterne*, udg. af Jens Kr. Andersen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1993, s. 42. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schackval-shoot-idm140004319944320/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Phantasterne

»Ja, men naar nu Du kjender til alt det der og veed, at det er saaledes: saa kan Du jo da tage Dig ivare for det og sørge for, at det ikke skal gaa Dig paa den Maade.«

»Ja, se der taler Du nu igjen saa urimelig. Naar jeg vil opleve en Novelle, saa maa jeg jo opleve en Novelle og dermed Alt, hvad der virkelig hører til den: baade Misforstaaelserne og Feiltagelserne og den haardrakkede Taushed og alt det Øvrige.«

»Ja, saa skulde da ogsaa Fanden leve Noveller, og ikke noget ordenligt Menneske, – naar ikke man var nødt og tvungen til det,« svarede Thomas; hvorpaa Christian, som ikke fandt det nødvendigt at besvare denne Yttring, atter fortsatte saaledes:

»Valfred gjenfinde vi – ved Pharaos-Bordet. I en stor fremmed Hovedstad sidder han der mellem vilde Spillere og store Dyrer af Guld og Bankosedler. Under den ryggesløse Larmen er han ene taus: – taus pointerer han, taus vover han de største Summer, og hvad enten Banquieren med sin lille Skuffe kaster Guldet til ham eller tager det fra ham, forandrer han ikke en Mine derved. Øiensynlig har det vilde Selskab en sky Ærefrygt for ham, medens han behandler det med kold Overlegenhed; men skulde Nogen stundom prøve paa at nedbryde den Muur, han har opreist omkring sig, da vil det skarpe Blik, hvormed Valfred et Øieblik fixerer den Dristige, være tilstrækkeligt til hurtig igjen at vise ham indenfor sine Skranker. Sjelden svarer han paa deres raue Skjæmt: kun naar Talen falder paa Kvinden og Kvindetroskab, farer et Haansmil over hans Ansigt, og han siger nogle Ord, der kaste et forfærdende Lysskint over Afgrundsdybet i hans Sjæl. Midt under denne Scene, – midt i denne Samling viser Clothilde sig som en Lysets Engel mellem Mørkets Aander. Ved utrættelig trofast Leden har hun endelig fundet Valfreds Opholdssted; – hun udriver ham nu derfra: Alt opklares, og den fuldstændigste Forsoning finder Sted. Men ligesom Alt er ordnet til Brylluppet, indtræder en ny, uovervindelig Hindring af den sørgeligste Art.«

»Det er da ogsaa urimeligt, saa mange Ulykker der skal træffe de stakkels Mennesker!« sagde Thomas.

»Ja vist,« svarede Christian og fortsatte derpaa:

»Valfred er, saasnart han vendte tilbage til sit Fædreland, bleven modtagen med almindelig Glæde. Ogsaa Regeringen anerkjender hans høie Værd og iler med at tilbyde ham en Overdommers vigtige Post, hvilken han beklæder med ligesaa dyb Indsigt som stræng Ret-